

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

Červenec 2010	
pondělí	
5	Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý.
Cyril, Metoděj	
úterý	
6	Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci.
Mistr Jan Hus	
středa	
7	Ale sedmý den je den odpočnutí Hospodina, tvého Boha.
Bohuslava	
čtvrtek	
8	Nebudeš dělat žádnou práci.
Nora	
pátek	
9	V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich.
Drahlava	
sobota	
10	Sedmého dne odpočinul.
Libuše, Amálie	
neděle	
11	Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.
Olga	

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Milí přátelé, opět bychom vás na počátku prázdnin rádi pozdravili naším Zpravodajem. Na Vánoce vám přejeme k Vánocům, na Velikonoce k Velikonocům a co přát na počátku prázdnin? Klidnou dovolenou a šťastné cesty! K tomuto přání připojujeme dvě svědectví o tom, jak nás Bůh na cestách navštěvuje a provází... Inu "Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných skončí záhubou."

Pěší pout' do Jeníkova

Letošní pout' byla oproti dřívějším trochu náročnější, co se týče počasí. Bylo poměrně chladno a pátek propršel. To ovšem poutníky neodradilo a tak jsme všichni v neděli dorazili vesele do cíle.

Zajímavý byl už začátek, kdy jsme se ve středu večer sešli v Praze u katedrály. Uvnitř zrovna probíhala mše svatá k výročí posvěcení katedrály a když hradní stráž uviděla hejno poutníků tak se nás zalekla. Přišel k nám jeden z jejích členů a přikázal nám sundat korouhev Pěší pout' Praha – Jeníkov, protože je to prý nedovolená propagace a to nejde. Pak se objevil ještě jednou, když jsme začali zpívat modlitbu za naši vlast, že prý zpíváme moc hlasitě. Máme jít k sobě a zpívat potíšeji. A to nás bylo jen 20. Nechci vidět jak by to vypadalo, kdyby se nás sešlo 50 a víc. Překvapení z takového jednání jsme se pak přesunuli na Malostranské náměstí, kde jsme přespali.

Čtvrtek byl pro pout' poměrně dobrým základem. Nepršelo ani nebylo příliš vedro. Po ranní mši sv. u pražského Jezulátka jsme přes Okoř dorazili až do Nelahozevsí. Tam nás čekalo příjemné občerstvení v rodném domě Antonína Dvořáka a noc za rachotu bubnů v místním kulturáku.

V pátek jsme se probudili do deště. Nebyl to sice liják, ale drobný deštík, zato trval celý den. Tím pádem byly zkráceny přestávky během dne, abychom zbytečně nemokli a po 16 hodině už jsme byli v Libochovicích, kde jsme spali.

V sobotu už k nám bylo nebe milosrdnější a nepršelo. Trasu do Kostomlat jsme zvládli poměrně dobře. Večer otec Marek se slečnou katechetkou Táňou přivezl 7 poutníků z jeníkovské farnosti.

V neděli jsme se všichni těšili až se před námi objeví Jeníkov. Ve 13 hodin jsme společně slavili mši sv. a po ní už jsme se rozjeli domů.

Během pouti jsme uvažovali nad listem apoštola Pavla Filipanům a vznikla z toho pěkná hesla.

o. Nik

***Jenom Kristův pevný řád, může vztahy narovnat
Moji radost dovršíte, když nesváry odložíte
To co vede od Krista, to je na nic dojísta
Radujte se v Pánu stále, opakuji neustále***

S přímluvou blahoslavené Zdenky

Minulý týden jsem se čtyřmi mladými lidmi podnikl poutní výlet do Polska. Navštívili jsme Oravský hrad, hroby polských králů na krakovském Vavelu, solné doly ve Veličce, významné poutní místo Kalvárii Zebrzydovskou, rodiště Jana Pavla II. Vadovice a koncentrační tábor v Osvětimi. Před začátkem cesty a na jejím začátku jsme se modlili za její zdar. Cestou jsem si ale uvědomil, že Bůh člověku skutečně nevymetá z cesty všechny obtíže, ale ve všech obtížích dává poznat, kudy ven. Byl večer prvního dne cesty a my jsme už byli ve fázi hledání nějakého místa pro postavení stanů. Jeli jsme autem a v tom při najíždění na hlavní silnici při řazení něco divně zakřupalo. Ulomila se opěrka pedálu spojky. Řadit se sice dalo ale jen s obtížemi - rozhodně to nebylo na krakovský městský provoz. Dojeli jsme do vesnice Krivá a tu jsem si všiml poutače, který zval k návštěvě oltáře blahoslavené Zdenky. Zrovna jsme ve výpravě také jednu Zdeňku měli a tak jsme zastavili. Jen jsem vystoupil z auta, potkal jsem dvě paní a jedna z nich se zeptala, zda chceme do kostela. "Ano rádi bychom", a připojil jsem otázku, zda by nás pan farář nenechal přespat na farní zahradě. Paní nám nechala klíče od kostela a za chvíli nám přišla oznámit, že stany můžeme postavit na trávě v areálu fotbalového hřiště. Šli jsme do kostela, pomodlili se u oltáře blahoslavené Zdenky a vydali se ke hřišti. Cesta vedla podél krčmy, před kterou hasilo žízeň několik chlapů. Zastavil jsem a ptal jsem se na šikovného svářeče. Poradili a ráno o půl osmé byla opěrka svařená a my mohli pokračovat v cestě.

Kluci, to
spravíme...

Kdo je blahoslavená Zdenka?

Po návratu z cesty mě samozřejmě zajímalo, kdo je blahoslavená Zdenka. Zjistil jsem, že se právě v Krivé narodila a to v roce 1916. V roce 1943 složila věčné sliby v Kongregaci Milosrdných sester svatého Kříže. Pracovala v nemocnici na rentgenovém oddělení. Po začátku komunistické vlády byla spolu s ostatními sestrami vyzvána, aby odložila řeholní šat a odešla z řádu. Neučinila to. Z práce nebyla propuštěna, protože zastávala poměrně kvalifikované místo. V únoru roku 1952 pomohla k útěku knězi, který byl po těžkých výsleších spojených s mučením hospitalizován a kterého čekal soud s jasným rozsudkem. Později chtěla pomoci k útěku další skupině tří kněží a tří bohoslovců. Tento útěk však byl zinscenován StB

a sestra Zdenka byla zatčena. Také ona podstoupila mnoho brutálních výslechů. Následkem fyzického i psychického týrání onemocněla. Později se přidala i rakovina prsu - ten jí byl bez anestezie odstraněn přímo ve vězení. Bylo však pozdě. Když už bylo jasné, že se její život díky mnohačetným metastázám chýlí ke konci, byla propuštěna z vězení. Bylo jí zakázáno nalézt útočiště jak v nemocnici v Bratislavě tak i v řádovém domě. Nakonec byla přijata do nemocnice v Trnavě, kde zemřela 31.7.1955 během mše svaté. Sestra Zdenka Šelingová byla blahorečena papežem Janem Pavlem II. v Bratislavě v roce 2003.
Blahoslavená Zdenko, oroduj za nás! *P. Jindřich*

Soluňáci v Jeníkově a Zábručanech

V závěru července přijedou opět na jeníkovskou faru Soluňáci. Jedná se o kluky, kteří chtějí následovat soluňské bratry – Cyrila a Metoděje. Tak jako v minulých letech opět chystají různé zajímavé programy. Kromě jiného je naplánováno, že v pátek 23. 7. v 17.00 bude z Zábručanech v kostele svatého Šimona a Judy mše svatá a po ní průvod Božího Těla. Na neděli 25. 7. v 17.00 připravují do zábručanského kostela varhaní koncert.

Všichni jsou srdečně zváni.

P. Marek Dunda

Na zamyšlenou z knihy Bruna Ferrera

Nedělní oběd

Z kuchyně jako obvykle žena volá: "Oběd!"

V tu chvíli si manžel čte noviny a obě děti sledují televizní pořad s hlasitou hudbou. Všichni tři jdou hlučně ke stolu. Netrpělivě se vrtí na svých místech. Žena přichází. Ale místo obvyklého voňavého jídla klade doprostřed stolu hromádku sena.

"Co... co to je?" vydechnou ti tři. "Ty jsi se zbláznila!"

"Vůbec ne. Jen jsem hledala způsob, abyste si něčeho všimli. Vařím pro vás dvacet let a za celou dobu jsem neslyšela ani slovo o tom, že právě nežvýkáte seno."

Ze života

Jeden příběh vypráví o muži a ženě, kteří měli čtyři děti, dobře je vychovali a pomohli jim, když se pak děti postupně samy vdávaly a ženily a odcházely z domova. Přišel den, kdy se vdala poslední dcera. Večer po svatbě se vrátili sami dva do prázdného domu, sedli si proti sobě a muž se dlouho díval na ženu.

Pak řekl: "Vždyť já tě vlastně vůbec neznám."

Prázdniny budou pro mnohé z nás časem odpočinku a dovolených. Není však jen odpočinek prázdninový. Člověk potřebuje odpočívat průběžně: k tomu Bůh pro člověka ustanovuje den odpočinku. A právě tomuto dni bude věnována příloha tohoto Zpravodaje.

Koukám, jak ten čas letí...

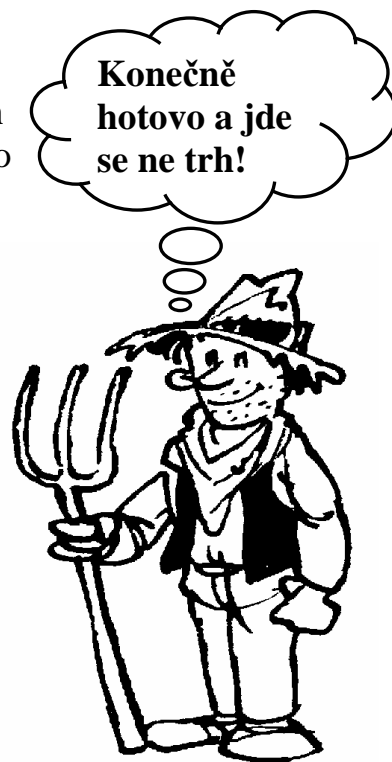
Dnes už se nechodí do obyčejného kina, ale do 3D kina. Žijeme v 3D světě - to znamená, že náš svět je trojrozměrný. Někdy se ale ke třem prostorovým rozměrům dodává ještě čtvrtý rozměr a to je čas. Teprve s pomocí tří prostorových rozměrů a času lze každou událost v našem světě jednoznačně lokalizovat v čase a prostoru. Neptáme se jen Kde?, ale také Kdy? Čas patří ke stvořenému světu. Plyne - všem stejně rychle, ale záleží hodně na každém z

nás, jak si svůj čas uspořádáme a jak jej využijeme. Otec Marek mi jednou poslal mailem takovou prezentaci, ve které byl jeden den přirovnán k bance, která člověku každý den půjčí určitý obnos. Ukázalo se, že tím obnosem jsou vteřiny jednoho dne. Není třeba je vracet, jen je řádně využít.

Týden čili sedm dní?

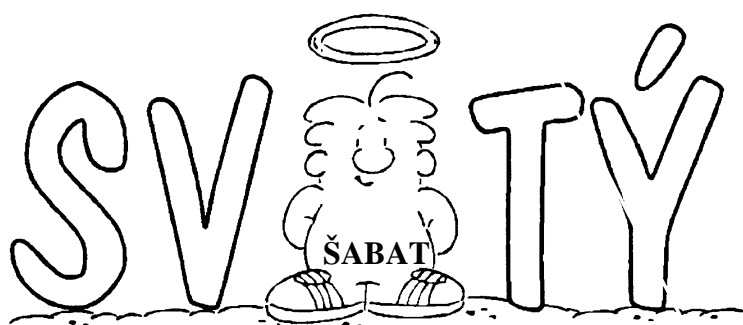
Antropologové si všimli, že v mnoha prehistorických společnostech lze nalézt týdny různé délky (od tří do deseti dnů). Zpozorovali také, že název pro týden je v mnoha případech shodný s pojmenováním tzv. „tržního dne“. Byl to den, kdy se podle dohody chodilo na trh prodávat a nakupovat. V oblastech s rozptýleným osídlením, kde obchodní styk nebyl veden každý den, byla důležitá dohoda mezi farmáři a spotřebiteli ohledně dne, kdy se budou vzájemně setkávat, zvláště pokud cesta na trh trvala několik hodin nebo dní. Týden (míněno fixovaný počet dnů) byl mnohem jednodušší a přesnější způsob, jak tyto dny určovat ve srovnání se systémem založeným na lunárním kalendáři nebo na rotaci nebeské sféry. Lidé tak raději používali týden založený na prostém počítání dní, než na vzájemném pohybu Měsíce a hvězd. Koncept týdne tedy zřejmě vychází ze zemědělských nebo předzemědělských společností.

Sedmidenní týden, na který jsme zvyklí nyní my, používali významné civilizace v Indii a Babylóně v prvním tisíciletí př. n. l. a také v Izraeli tomu bylo tak. Dost možná byl sedmidenní týden odvozen jako čtvrtina z doby oběhu měsíce okolo Země (přesně 27 dnů, 7 hodin, 43 minut).

Elohim šavat mi-kol melachto

Izrael měl být národem, který se skrze zákon daný od Boha měl odlišovat od ostatních národů. Také běh času byl vymezen Božím zákonem. Sedmý den nebyl dnem tržním, ale v plném slova smyslu dnem pracovního klidu. Je to obsahem třetího přikázání Desatera: *"Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý"*. Skrze práci obstarává člověk záležitosti tohoto světa, sedmý den má izraelita zcela zvláštním způsobem pozvednout své oči od této země ke svému Bohu. Sedmý den má být svatý - toto ustanovení zcela jasně vymezuje, čím má být sedmý den naplněn. Je to den společenství s Bohem, den díkůvzdání za Boží dary, den přehlednutí vykonané práce, den nového nasměrování života na to, co je důležité. Neděle je také dnem společenství s nejbližšími v kruhu rodiny.

Ve druhé knize Mojžíšově (20, 8-11) je den odpočinku zdůvodněn odkazem na stvoření světa: *"V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a*

oddělil jej jako svatý". Svěcení sedmého dne se tak stává zcela praktickým způsobem vyznávání víry v Boha, Stvořitele nebe i země.

Samotný židovský název dne odpočinku - šabat - je odvozen ze slov bible *"Bůh ustal od veškerého svého díla"* (hebrejsky: *Elohim šavat mi-kol melachto*). Pro Židy do dnešních dnů je dnem odpočinku šabat - sobota.

Voskresenie, Sonntag, Domenica, Neděle

Křesťané jako sváteční den přijali neděli - první den po sobotě, kdy Kristus vstal z mrtvých. Tak to hlásá název neděle v ruštině: voskresenie - vzkříšení. V italštině nazývají neděli domenica - česky Pánova - den Páně (podobně je tomu i v dalších románských jazycích). Jazyky germánské se při označování dnů drží staré pohanské tradice zasvětit každý ze sedmi dnů některému ze sedmi ve starověku pouhým okem viditelných pohyblivých nebeských těles (Slunce, Měsíc a planety Mars, Merkur, Jupiter, Venuše, Saturn). Sonntag nebo Sunday znamená česky den Slunce. My Češové jsme zvolili pro den odpočinku název neděle, aby nám tento jasně připomínal, o co v neděli jde: že se nedělá. (Slovem nedelja se neděle označuje již ve staroslovanštině). Týká se to samozřejmě prací, které se dají odložit, jsou těžké a výdělečné. Žijeme však v době, kdy se všechno relativizuje. Proto není divu, že mnozí neberou vážně, že neděle nemá být znesvěcována nadbytečnou prací. Známé úsloví však říká: Kdo v neděli dělá, ten se nikdy nedodělá. Myslím, že zrovna náš národ tato připomenutí hodně potřebuje.

Volný čas v minulosti - středověk

V knize "Volný čas ve středověku" Jean Verdon píše, že naše představy o tom, jak se středověcí lidé neustále dřeli, odpovídají pravdě pouze částečně. Byla nejen neděle, ale i celá řada dalších svátků, kdy církve pracovat přímo zakazovala, byť by lidé chtěli a potřebovali. Týkalo se to nejen zemědělců, ale i obyvatel měst. V řadě cechů byla zakázána práce v noci. Když se k tomu připočtou omezení daná roční dobou (tma, mrazy...), vychází nejspíše v průměru na týden 4 až 5 pracovních dnů. Omezení na to, kdy smí pekař roztopit pec, mohla znamenat i jen 190 pracovních dnů v roce.

Pokrok práce neubral

Dalším mýtem, který se vyučuje ve školách je to, že se zavedením strojů a elektrické energie se lidem usnadnil život. Možná některým. Stroje by možná práci usnadnili, ale to by nesměli být v rukou lidí, kteří zapomínají na Boha chtěli nové možnosti využít jen k vlastnímu zisku bez ohledu na zaměstnance. A tak se lidé, kteří přicházeli do měst hnaní nadějí na lepší podmínky z života, často stávali novodobými otroky bezohledně vykořisťovanými majiteli dílen a později továren. Ještě na počátku 18. století pracovali dělníci v průmyslu až 16 hodin denně, roční rozsah pracovní doby činil přes 3000 hodin. V první polovině 19. století už byla pracovní doba 12 až 14 hodin, před první světovou válkou se pak ve většině států pracovalo 10 až 12 hodin denně.

Mnohaleté požadavky pracujících na zkrácení doby práce provázely koncem 19. a začátkem 20. století rozsáhlé demonstrace a stávky. Stávka amerických dělníků v Chicagu 1. května 1886, tvrdě potlačená policií, dala vzniknout dodnes slavenému Svátku práce.

U nás se vznikem Československa zákon říkal, že skutečná délka pracovní doby nesměla "trvat zásadně déle, než osm hodin ve čtyřiaadvaceti hodinách nebo nejvýše čtyřicet osm hodin týdně". Vedle toho byla ustanovena nepřetržitá přestávka v práci jednou týdně alespoň 32 hodin, zpravidla připadající na neděli. Dnes zákon stanovuje čistou pracovní dobu 40 hodin týdně. Jak je tomu ale doopravdy?

Nedávno přišel k nám na faru člověk, který pracuje jedenáct dní v řadě třeba i deset hodin denně a pak má tři dny volna. Existují nepřetržité provozy, které by nepřetržitými nemusely být - zastavit stroje se ale nevyplácí. Nepřetržitě se ale také prodává v supermarketech. Na mnohé tyto věci si lidé u nás zvykli, k mnohým byli donuceni: Něco se ti nelíbí, můžeš jít, jiní čekají. A když má člověk živit rodinu, tak raději pracuje v podmínkách, které jsou všelijaké.

... Maďaři v průměru 1986 hodin za rok, Češi 1985, Dánové 1475, Francouzi 1431, Holanďané 1392, Američané 1800, Japonci 2000, Korejci 2300.

Téma - Nedělní odpočinek - Téma - Nedělní odpočinek - Téma

Co s tím? Inu křesťanskou stranu v parlamentu u nás nemáme, ale mohli bychom se připojit ke hnutí za volnou neděli, které nyní v Evropě probíhá. Pro volnou neděli lze hlasovat na stránkách free-sunday.eu. V Evropském parlamentu se zatím nepodařilo prosadit ochranu neděle jako dne pracovního klidu, ale snahy o to neustávají. Argumentuje se tím, že "zdraví pracovníků závisí mimo jiné i na možnosti skloubit práci s rodinným životem, navazovat a udržovat společenské kontakty a věnovat se duchovním potřebám. Těmto požadavkům vyhovuje neděle, tradiční den odpočinku, mnohem více než kterýkoliv jiný den." Směrnice o pracovní době sice hovoří abstraktně o skloubení rodinného a pracovního života, neděle jako den pracovního klidu ale neustanovuje. Jakýpak ale rodinný život, když děti jsou doma ze školy v sobotu a v neděli a rodiče mají volno v jiný den?

Příklad nad veškeré řečnění...

Vzpomínám si na jednu zvláštní zkušenost. Tehdy jsem byl ještě jáhnem a působil jsem na faře u svatého Mikuláše ve Znojmě. Při přípravě snoubenců jsme mluvili i o tom, že se nemá v neděli zbytečně pracovat. Ženich se mírně a shovívavě usmíval, jako kdyby naznačoval, že si myslí své, a že stejně bude dělat, co chce. Na to má ostatně každý právo, i když ne vždy mu to prospívá. Při příštím setkání, s těmito snoubenci, se však ženich sám znovu vrátil k nedělní práci a říká: „Já už nikdy v neděli pracovat nebudu.“ Trochu jsem byl udiven, zeptal jsem se po důvodech. Vyprávěl, že jako drobní podnikatelé často pracují i v neděli. Tentokrát s tátou převáželi avíí jakési těžké bedny do nějaké továrny. Byla však neděle a hlavní vchod byl uzavřen. Proto jim řekli, že je třeba jet k zadnímu vchodu po polní cestě. Co se však nestalo? Asi padesát metrů od zmíněného zadního vchodu do fabriky se jim urvala náprava. Takže těžké bedny přenášeli ručně (nebyl tam totiž nikdo, kdo by jim pomohl – jednali pouze s hlídačem). Když nesli druhou bednu, tátovi ruplo v zádech a několik dní byl vyřazen z jakékoliv činnosti. Všechny ostatní bedny pak musel přetahat mladý snoubenec sám. Byl z toho pořádně zničen. Několik dní pak ještě zařizoval opravu rozbitého auta. Prožil vše právě v souvislosti s naší debatou o nedělní práci a došlo mu, že něco na tom bude.

Nedělní práce nemá totiž Boží požehnání. Bůh ve Starém zákoně trestal izraelity vyhnáním ze země, aby země dostala náhradu za nezachovávané soboty. My lidé, zvláště ti mladší, jsme v pokušení v neděli strhnout, co jindy nestihneme. I když se může nějakou dobu dařit, zpětně zjistíme, že ve skutečnosti jsme prodělali. Za těch pár roků, co jsem knězem, bych mohl jmenovat celou řadu bolestných případů, kdy tato zkušenost s přehnanou nedělní prací přinesla své trpké ovoce. Vždy je mi líto těch, kteří na nedělní práci doplácují a nejraději bych každého poprosil, ať udělá zkušenost opačnou. Kdo si totiž neděle uchrání jako den klidu, kdo věnuje svůj čas nejbližším a Pánu Bohu, ten pocítí, že se mu to bohatě vrací v následujících všedních dnech. *P. Jindřich a P. Marek*

PARADOXY

Dnes máme:

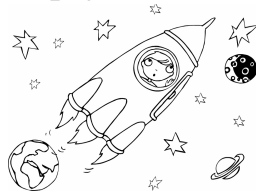
krásnější domy, ale neúplné rodiny,

víc vymožeností, ale míň času, víc titulů, ale míň zdravého rozumu, víc vědomostí, ale míň soudnosti, víc odborníků, ale i víc problémů, víc zdravotníků, ale méně starostlivosti, víc volného času ale méně zábavy, víc druhů jídla, ale méně výživy, dva platy, ale víc rozvodů, vyšší budovy, ale nižší charaktery, širší dálnice, ale užší obzory.

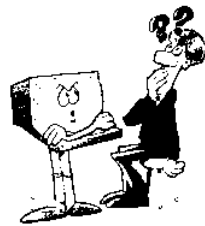
Utrácíme příliš bezstarostně. Smějeme se málo, jezdíme rychle. Zlobíme se brzy, udobřujeme pozdě.

Čteme málo. Televizi sledujeme hodně. A modlíme se velmi zřídka. Znásobili jsme naše majetky, ale zredukovali jsme naše hodnoty. Mluvíme mnoho, milujeme málo. A podvádíme příliš často. Učíme se jak vydělat na živobytí, ale ne jak žít. Přidali jsme roky životu, ale ne život rokům. Kupujeme víc, těšíme se z toho míň.

Cestujeme na Měsíc a zpět, ale máme problém přejít přes ulici navštívit sousedy.

Dobýváme venkovní vesmír, ale vnitřní ne. Rozbili jsme atom, ale ne naše předsudky. Máme vyšší kvantitu, ale nižší kvalitu. Máme vyšší platy, ale nižší morálku.

Máme mobily a počítače, ale méně komunikujeme. Naučili jsme se spěchat, ale ne čekat.

Plánujeme víc, dokončujeme míň. **Proto navrhuji**, že tak jako dnes, nenechámej nic na zvláštní příležitost, protože každý den, který žiješ, je zvláštní příležitost.

Vyhledávej vědomosti, víc čti, sed' na verandě.

A obdivuj výhled bez toho, abys věnoval pozornost svým potřebám.

Bud' víc času se svou rodinou a přáteli, jez oblíbená jídla.

A navštěvuj místa, která máš rád. Život je řetěz radostných momentů. Není jen boj o přežití. Používej svoje křišťálové poháry. Nešetři nejlepším parfémem. A použij ho kdykoliv budeš chtít. Odstraň ze svého slovníku fráze jako „někdy jindy“ a „příště“.

Napiš ten dopis, který jsi chtěl napsat „někdy jindy“.

Řekni své rodině a přátelům, jak moc je máš rád.

Neodkládej nic, co přináší smích a radost do tvého života.

Každý den, každá hodina, každá minuta je výjimečná.

A ty nevíš, jestli není třeba tvoje poslední...

Srdečný pozdrav z Brna

Srdečný pozdrav z Brna vám všem z jeníkovské farnosti a blízkého okolí. Ačkoliv je to už půl roku co jsem opustila Jeníkov, nepřestávám na vás myslet. Stále vzpomínám na chvíle na severu.

Díky otcům, přátelům fatymu a fatymskému webu stále sleduji dění okolo fary v Jeníkově. Překvapila mě rychlost, s jakou byla fara připojena na kanalizaci a řada oprav na kostele, faře i kapličky svaté Anny. Fandila jsem poutníkům, kteří jako každý rok putovali z Prahy, aby si u jeníkovské Matky Důvěry vyprosili potřebné milosti. Myslím, že vzhledem k deštivému a chladnému počasí to měli za více bodů. Byla jsem nadšena připraveným programem pro chystané poutní oslavy svátku svatých Petra a Pavla, kterým je kostel zasvěcen. Doufám, že tentokrát počasí bude přát a všichni si to rádně užijete. Budu na vás myslet. Jinak se mám dobře a pomalu si zvykám na klášterní život, který je tolik odlišný od způsobu jakým jsem žila. Spousta věcí je nových a musím si hodně učit a zvykat si. Většinu dne tvoří modlitby a ve zbylém čase je potřeba se postarat o chod domu - takže vaření, praní, žehlení, uklízení, práce na zahradě atd. Každá sestra se také zabývá nějakou výdělečnou činností jako například šití, vyšívání, výroba svíček a růženců aj. Já se učím vyšívat no a uvidíme jak mi to půjde. My co jsme tu nové, máme také pravidelně vyučování, ve kterém se seznamujeme z historií a spiritualitou našeho řádu. Samozřejmě neopomeneme někdy provést nějakou tu škodárnu. A když ne vždy je to jednoduché tak bych neměnila.

Denně na vás v modlitbě pamatuji a o modlitbu za sebe i své blízké prosím. Příjemné letní dny plné pohody a odpočinku přeje Petra

Petra Vaňková

Setkání s o. Jamesem Manjackalem

Když jsem byla v lednu na exerciciích v Prosiměřicích, dozvěděla jsem se od žen o charismatickém knězi, otci Jamesi Manjackalovi, který už měl v naší zemi duchovní cvičení a některé ženy se setkání s ním zúčastnily. Moc se jim to líbilo a až znovu přijede půjdou na něj zase.

V červnu od 2. – 6. 6. 2010 byl otec James Manjackal v České republice, kde se s ním konaly exercicie na Sázavě u Kácova. Krásná příroda, i když začátek deštivo. Já jsem však přijela o den později a zrovna ten víkend celé tři dny bylo krásně slunečno. Ubytování, jídlo – všechno zajištěno, bezvadné spolubydlící. Z Jeníkova a okolí nás jelo pět. V Kácově pak bylo také spousta známých z Moravy, včetně kněží – o. Marek, o. Nik, dokonce jsem se tam setkala s o. Milanem Matfiakem, který tu dříve působil. Nejvíce ale na mě zapůsobila přednáška, jestli to tak můžu nazvat, otce Manjackala. Byly to velmi silné pocity, alespoň pro mě. Ještě nikde jsem nepocítila tak silně „duchovno“, jako tam.

Otec James, který pochází z Indie, mluvil anglicky ale nám to bylo překládáno. Toto se nedá ani všechno psát ty zážitky, protože na každého to působí jinak. V neděli také mluvil o setkání s muslimy, ke kterým jsem já chovala strašně negativní postoj. Po přednášce otce Jamese jsem však změnila názor. Ne že bych je tímto chtěla nějak „vynášet“, ale už vím, že nejsou všichni stejní. Cesta domů byla dobrá, spoje pěkně navazovaly, takže všechno v pohodě. Přeji Vám všem takové podobné zážitky.

Gita Salačová

Diecézní setkání dětí v Litoměřicích

V sobotu 22. května se v Litoměřicích konalo diecézní setkání dětí. Setkání začalo mší svatou, kterou celebroidal otec biskup Jan Baxant. Ve svém kázání mluvil otec biskup o znamení kříže a děti se naučily, jak správně dělat velký a malý kříž. Dále jim vysvětloval na příkladu rybaření, jak důležitá je hodnota ticha v lidském životě. V závěru kázání hovořil o Boží lásce k lidem. Po mši bylo pro děti připraveno sedm soutěžních disciplín. Děti při nich měly za úkol vyplnit různé testy, například test biblických znalostí, měly poznat podle obrázku o jaký kostel v litoměřické diecézi se jedná, seřadit jednotlivé části mše svaté. Při 2 úkolech měly děti prokázat svou fyzickou zdatnost, jednalo se o běh s kelímky naplněnými vodou a o přelévání vody do lahve. Soutěžilo se ve dvojicích. Po soutěžních disciplínách následoval oběd a poté se hrály míčové hry. Na konci setkání proběhlo vyhlášení vítězů, vítězné dvojice dostaly diplomy a byl předán dort. Setkání se zúčastnilo okolo 50 dětí včetně 11 dětí z Jeníkova a blízkého okolí.

Lukáš Janda

Víte že:

- Fara v Jeníkově je již připojena na veřejnou kanalizaci.
- 14. 4. 2010 se podařilo vykopat, položit a zasypat přípojku až za vrata na faru.
- 15. 4. 2010 byl stávající septik vyčištěn a zbourán. Po 2 metrech hloubení rýhy pro kanalizaci se narazilo na skálu a musel se přivést bourací stroj.
- 16. 4. 2010 byla dobouřána skála, vyhlouben výkop, propojeno potrubí a vše šťastně zasypáno – fara je už tedy přepojena na veřejnou kanalizaci.

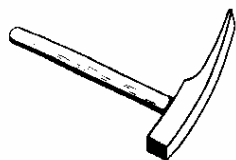
Velký dík patří všem, kteří se o to zasloužili!!!

- práce na kostele stále pokračují, i když jsou trochu problémy s financováním. Jsme vděční za každý dar. Č. účtu je 184058097/0300
- 10. – 17. 7. bude na faře ve Vranově nad Dyjí tábor pro děti z Jeníkova.
- 19. – 26. 7. budou v Jeníkově Soluňáci
- 16. – 21. 8. jsou všichni zváni na X. pouť na Velehrad
- 18. 9. se do Jeníkova vypraví tradiční moravská pouť. Mše sv. bude v 11 hodin v kostele

A NĚCO VESELÉHO NA ZÁVĚR

Baví se v dobách totality dva zedníci - český a japonský.

Japonec hrdě říká:

"My máme u nás osmihodinovou pracovní dobu. Čtyři hodiny pracuju pro sebe, abych si vydělal, dvě hodiny pro kapitalismus a dvě hodiny pro Japonsko." Čech na to: "My máme taky osmihodinovou pracovní dobu. Čtyři hodiny makám pro sebe, kapitalismus tady našťěstí nemáme a nějaký Japonsko mi může bejt ukradený."

"Tak co, jak se žije v pekle?"

"Paráda. Pestrá společnost a chutná strava. A co v nebi?"

"Někdy pracujeme i šestnáct hodin denně."

"Nepovídej?! A proč?"

"Nejsou lidi."

("Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí." Mt 7,13)

Farář se ptá na hodině náboženství dětí: "Kdo chce jít do nebe?" Hlásí se všichni kromě Pepíčka Kalianků. „Proč ty do nebe nechceš?“ „Protože maminka říkala, že mám jít ze školy rovnou domů!"

Přijde manželka domů a říká manželovi: „To ani nepozdravíš svojí květinu?“ „No jo, tak nazdar kopřivo..."

Novicky skládají řeholní sliby, je to velká sláva a pro většinu příbuzných poslední možnost, vidět se s děvčaty, než je uzavrou za zdi kláštera. V davu kolem kostela se ocitly i dva židé. "Pánové jsou příbuzné některé z nevěst Kristových?" "Ne, my jsme z ženichovy strany," odpoví jeden z nich.

Je to černé, bílé, černé, bílé, černé, bílé, černé, bílé ...Co je to?

Tučňák válí sudy.

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ.

Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24. Zpravodaj vyšel v červnu 2010 v nákladu 1000 výtisků. Příští vydání zpravodaje (již padesáté páté) plánujeme jako dušičkové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2010. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově s Zabrušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravu střechy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu.

Internet: <http://www.fatym.com>

Neprodejné!